

Stanislav Ignjaci Vitkjevič

PRIJATELJIMA GOVNARIMA

Moto: *Ko je uvređen ovim stihovima, i sam pripada govнарima.*

Lica svih mojih prijatelja prisećam se u mislima
I pomislih, dođavola! zar su svi među govнарima?
Ah, ne! Ima nekoliko vernih, s njima bih otputovao čak do Zablaća,
A ostali? Ah, ostali, oni su govna, oprostite, nisu dostojni ni usranih gaća.
Pitate me, zašto do Zablaća, a ne u Afriku ili na Borneo?
O, prijateljima je lakše da odu do tropske pustinje,
Nego do zida iza koga vapi neko: Pusti me, ah,пусти me!
A bube, ah, nimalo tropske, množe se kao u aparatu „Robneo“.
O, tako je u okrutnoj dosadi malih mesta,
Gde je metafizička dubina kao zamena česta,
Gde umesto osećanja dobijate samo bedne supstitute,
A ljubav daju samo, ah, nesrećne prostitutke
(Jer grbavih nema više),
A sifilis i triper navališe,
Gde običan kiosk pored puta sadrži sve narkotike sveta,
A bleđa mesečina nad bednim krovovima – jedina lepota,
I to je sve na tlu pukih siromaha,
U smradu neke kafane, koja te ostavlja bez daha,
U stalnoj nepogodi, koja je lepša od sunca,
Jer tada sve ti se čini blisko, ah, do vrhunca –
Tako zamišljam Zablaće, simbol, kao vrhunac grozote,
Kao kakav Paramaunt najgore provincijske sramote.
A možda je lepo to mestašće, ah, čak i milo
I nije lako u njemu nešto dobiti, čak ni kilu...
U svakom slučaju, tamo bih sa prijateljima da idem i u tim uslovima
Teže je nego u afričkim najpaklenijim, makar i najobičnijim odnosima.
Kad čovek usnama serucka,
Leđima okrenut zvezdama i kosmičkim maglinama,
Dok mu neka muzika svirucka,
A negde ispod drvene tavanice gasi se sjaj blistavim zvezdama,
Gde beznađe guši kao groza i smradno priviđenje,
Kad čovek vidi sebe kako se kuva u sopstvenom sosu, ah, strašno stvorenje –
Možda će to sve da prođe, ah, a možda i ne,
U svakom slučaju, smučilo mi se to sve.
A uz to, napisano je ne krvlju, već govnom, jako loše.
Ne želim da mi se i to pripiše, o ne, o ne!

I ne želim, kad već do guše imam ih,
Prijatelja mojih, govna tih.
Više volim goveda, mačke, a da ne govorim o psima,
Insektima, nekim automatima,
Čak i onim staničnim, iako su bez lica,
Koji nemaju ni majku ni oca,
Jer znam, da mačka neće slagati mjaukanjem,
A pas svojim lajanjem,
Da krava neće šiknuti vitriol, nego mleko,
A stenica... ne znam šta bih više rekô,
A da ne bude nalik na proseravanje.
Kad, na primer, u automat ubacim paricu,
Mogu da očekujem sa sigurnošću čokoladicu,
A ne lažljivu reč, licemernu besmislicu,
Koja te besramno šamara po licu,
S pritajenom zlobom, žudeći nepravedno što,
Očita lekciju, ah, uobičajeno prostaštvo.
Automat me neće islinaviti i stiskati do bola moju ruku (laž protokola),
A onda iza leđa, čak i u lice, praviti sitne smicalice,
U ime nekih umišljenih vrlina i osobina,
Očekujući za svoje Vaznesenje još za života divljenje –
Jer on je tako dobar, ah, sušto zlato,
Još nije očigledno da je pao u blato...
Možda on ne sere i ne piša,
Takav je on, savršen mališa,
U novinsku vest pretvara se svaki njegov gest:
Čačkanje nosa,
Pravljenje ličnog sosa,
Koji je bolji od majoneza,
Jer onaj koji ga pravi, veća je svetinja od Dijane iz Efeza...

I tako ne podnosim uopšte licemerne seronje,
A ako se, uz to, i prijateljima mojim smatraju
I onda se demaskiraju
– tim gore, ako su im zakloni bili klonje –
Obuzima me stid, to prosto nije deo moje prirode!
Zato, što dalje od mene, đavolji izrode!
Neka mi se niko od vas ne smeška i prilazi u nekoj prilici,
Jer ću vas ispljuvati i isterati govnojom motkom!
Neka mi ih više niko ne spominje, bilo ko,
Ni sama pomisao na njih mi se ne mili,
Jer ću ih sve zajedno, na gomili,
Raspaliti čim stignem – zbog ekonomije – po velikoj zajedničkoj guzici.

(Sa poljskog preveo Zoran Đerić)